وقتی الله متعال بخواهد بر امتی رحم کند (و آنها را از رحمتش برخوردار سازد)، پیامبرشان را پیش از خودشان از دنیا می برد و او را برای امتش ذخیره ی آخرت قرار می دهد تا پیشاپیش امتش قرار بگیرد (و برای آنها شفاعت کند).

از ابوموسی اشعری رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «إِذا أَرادَ اللَّه تعالى رحمةَ أُمَّةٍ، قَبضَ نبيَّهَا قَبلَها، فجعلَهُ لها فَرَطاً وسلَفاً بين يَدَيها، وإذا أرادَ هَلَكةَ أُمَّةٍ، عذَّبَها ونبيُّهَا حَيٌّ، فَأَهْلَكَهَا وهوَ حَيٌّ يَنظُرُ، فَأَقَرَّ عينَهُ بِهلاكها حين كذَّبوهُ وعصَوا أَمْرَهُ»: «وقتی الله متعال بخواهد بر امتی رحم کند (و آنها را از رحمتش برخوردار سازد)، پیامبرشان را پیش از خودشان از دنیا می برد و او را برای امتش ذخیره ی آخرت قرار می دهد تا پیشاپیش امتش قرار بگیرد (و برای آنها شفاعت کند)؛ ولی آنگاه که الله متعال قصد نابودی امتی را داشته باشد، درحالی که پیامبرشان زنده و نظاره گر است، آنها را عذاب مي کند تا بدان سبب که پیامبرشان را انکار کردند و از او نافرمانی نمودند، چشمانِ پیامبر را به هلاکت امت نافرمانش روشن بگرداند».

[صحیح است] [به روایت مسلم]

معنای این حدیث: چون الله متعال اراده ی خیر و خوبی در مورد امتی داشته باشد، پیامبرشان را از دنیا می برد و خودشان را باقی می گذارد و پیامبرشان را پیشاپیش آنان در بهشت قرار می دهد و شفیع آن امت خواهد بود. اصل «الفرط» به معنای کسی است که پیش از دیگران قرار دارد تا برای آنها چیزهایی را آماده کند که در منازل شان نیاز دارند؛ اما بعدا در مورد کسی به کار رفته که برای کسان پشت سر خود شفاعت می کند. و در حدیث دیگری آمده که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «أنا فَرَطُكُمْ عَلَى الْحَوْضِ» یعنی من پیش از شما خواهم بود تا برای شما آب آماده کنم. و هنگامی که اراده ی هلاکت و نابودی امتی را داشته باشد، درحالی که پیامبرشان زنده و نظاره گر است، آنها را عذاب می کند؛ چنانکه برای قوم نوح و سایر انبیاء اتفاق افتاد. در اینجا گویا رسول الله صلی الله علیه وسلم از رحمت پروردگار جهانیان نسبت به این امت خبر می دهد. چنانکه خود رحمتی است که الله متعال به این امت هدیه کرده است؛ آنجا که می فرماید: «وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ »: «و [ای محمد،] تو را جز رحمتی برای جهانیان نفرستادیم». و الله متعال به این امت وعده داده که آنها را عذاب نمی کند مادامی که رسول الله صلی الله علیه وسلم در میان آنها می باشد. و به این ترتیب به فضل و کرم خود بر آنها افزوده است؛ چنانکه می فرماید: «وَمَا كَانَ اللهُ لِيُعَذِّبَهُمْ وَأَنتَ فِيهِمْ وَمَا كَانَ اللهُ مُعَذِّبَهُمْ وَهُمْ يَسْتَغْفِرُونَ»: «و[لی ای محمد،] تا تو در میان آنان هستی، الله بر آن نیست که عذاب شان کند و تا زمانی که [از درگاه الهی] آمرزش می طلبند، الله عذاب کننده ی آنان نیست».

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/3667